

ΜΝΗΜΗ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

«Μιαν νύχταν, νύχταν στανίν, τζαιρόν Δευτερογιούνην, νύχταν Παρασσευκόνυχταν...», αποφάσισαν οι κατακτητές της Κύπρου «να βάλουν τη συρτοθπλειάν εις τον λαϊμόν του κόσμου». Ήταν τότες που ο Αρχιεπίσκοπος Κυπριανός, ως καλός ποιμένας, θυσιάστηκε για χάρη του σκλαβωμένου ποιμνίου του, για να κορέσει τη δίψα για αίμα των ευρισκομένων εις κατάσταση πανικού Τούρκων ένεκα της Ελληνικής Επανάστασης.

Θα νόμιζε κανείς πως οι καιροί εκείνοι πέρασαν ανεπιστρεπτί. Και όμως. Εις πείσμα του πολιτισμού, στο τελευταίο τέταρτο του εικοστού αιώνα στήθηκε το ίδιο σκηνικό ητρουμένων πάντα των χρονικών αναλογιών.

Οι απόγονοι εκείνων που αιματοκύλισαν την Κύπρο το 1821 εισέβαλαν στο νησί μας τον Ιούλιο του 1974. Σκότωσαν, δίωσαν, βίασαν, αιχμαλώτισαν, επέβαλαν διά πυρός και σιδήρου τη διαίρεση της Κύπρου. Σταμάτησαν τον πολιτισμό. Εμπορεύθηκαν την πολιτισμική μας δημιουργία και κληρονομιά. Κρατούν μέχρι σήμερα στην ομηρία πόλεις και χωριά. Φίμωσαν τα καμπαναριά των κατεχομένων Εκκλησιών μας. Δε σεβάστηκαν ιερά και όσια. Κατέσκαψαν τα θυσιαστήριά μας. Μετέτρεψαν τις Εκκλησίες μας σε τζαμιά, σε στάβλους, σε αίθουσες χορού, σε αποθήκες. Δε σεβάστηκαν τους νεκρούς μας. Αν ήταν βολητό θα αφάνιζαν από προσώπου γης ό,τι θυμίζει Χριστόν και Ελλάδα.

Η Κύπρος δε χάθηκε. Στέκει όρθια και αγωνίζεται. Παλεύει και δίνει παντού το παρόν της. Διεξάγει ειρηνικούς αγώνες. Σκούπισε το δάκρυ, έκρυψε τον πόνο της στα κατάβαθα της ψυχής της και τείνει χείρα συμφιλίωσης με το σύννοικο τουρκικό στοιχείο. Δυστυχώς δε βρίσκει τη δέουσα ανταπόκριση. Όμως επιμένει. Στο τέλος το δίκαιο θα επιβληθεί εις πείσμα όλων εκείνων που μετρούν το δίκαιο με τα δικά τους συμφέροντα.

Η Κύπρος γνώρισε πολλούς κατακτητές. Όμως επέζησε, γιατί πίστευε βαθιά στο Θεό. Αυτή η πίστη τη διαβεβαίωνε πως «σιείπει την που τ'άφη ο Θεός μου», κατά το Βασίλη Μιχαηλίδη. Και δέ λάθειψε. Ούτε και τώρα θα λάθειψε. Η Κύπρος θα επανενωθεί. Ο λαός της θα συμφιλιωθεί. Η διαίρεση θα πάρει τέλος. Το δίκαιο θα αποδοθεί. Εκείνο που χρειάζεται να κάμουμε εμείς, μέχρι που να έρθει «το πλήρωμα του χρόνου» της εθνικής Ανάστασης, είναι να διατηρήσουμε άσβεστη στο εσώτατο μέρος της ψυχής μας, τη μνήμη της πατρίδας. Να σπουδάσουμε πρέπει στο Πανεπιστήμιο της Ιστορίας. Εκεί θα μάθουμε πως αν η αγάπη και η ανοχή, αν ο σεβασμός της διαφορετικής άποψης, αν η συστράτευση στον αγώνα για φυσική και εθνική επιβίωση, πάνω από κομματικά ή προσωπικά συμφέροντα, αλλά με γνώμονα των ενεργειών μας πάντα το συμφέρον της Κύπρου μας, γίνουν και προσωπικά, πιστεύω, βιώματα, τότε υπάρχει πάντα ελπίδα για επιστροφή και δικαίωση. Υπάρχει προοπτική ευόδωσης των στόχων μας και των προσδοκιών μας. Μέχρι τότε «Θαρσείν χρή. Έσσειται ἡμῶν».

